

Pikoló

Az osztálykiránduláson hivatalosan csak pisilni ugrottunk be a padtársammal egy kisvendéglőbe, de igazából az egyetlen szabad órát úgy akartuk eltölteni, mint az igazi férfiak.

A kis üveges világosra ráment a maradék zsebpénzem, de megvettem, hátha csak a suli közelsége miatt van olyan poshadék íze a kisboltban vásárolt sörnek, és biztos egy ilyen kerthelyiségben jön ki igazán a bukéja, ami miatt végre megszeretem, és nem kell a vendéglő futórózsáinak tövébe öntenem.

Amikor kihozta a pincérnő a párás üveget, nem apám munkatársára gondoltam, aki tíz sör után elropogtatott egy üvegpooharat, nem is a vasutas művházban működő ivó ablakából habot okádó férfiakra, akiknek nagymosás az életük, és nem is a szomszédra, akit behugyozva találtam meg összeesve a szemétdobónkban.

Akkor csak az járt az eszemben, az nem lehet, hogy nincs ínyemre a férfiélet, mert ha arra kerül a sor, apámmal megisszuk az első sörünk, akkor azt lássa rajtam, olyan férfi vagyok, mint ő, akinek ízlik, de soha nem viszi túlzásba.

Felettünk az ég

Amikor olasz vonatkörútra mentünk kettesben, anyám azzal búcsúzott apámtól, hogy lehetőleg ne szálljon le nélkülem a vonatról cigizni, ahogyan mindig szokta, mikor hosszabb ideig állt a szerelvényünk egy-egy állomáson.

A hálókocsiban a középső ágyat választottam, így szemmel tarthattam apám minden mozdulatát, miközben a peronon dohányzott. Sürgettem, hogy siessen, mindjárt indul a vonat, ő rágyorsított a slukkokra, majd visszaszállva elmagyarázta, hogy nyugi, még időben vagyunk, és rámutatott az órájára, én meg kénytelen voltam adni a szavára, mert nem működött a peronóra.

Hamar közös nevezőre jutottunk. Az elkövetkezőkben inkább együtt szálltunk le, így számtalan kis állomás nyüzsgését láthattam testközelből, apám beengedett abba a világba, ahol bármi megtörténhetett, csak az nem, hogy hamarabb elindul a vonat, minthogy visszaszállnánk rá.

Az egyik állomáson kérdeztem tőle, van-e még idő indulásig, úgy meginnék egy narancslevet, ő bólintott, odaszaladtam a bakterral kacérkodó narancsfacsaró lányhoz, aki kedves mosollyal konstataálta, hogy valaki végre meri olyan nyíltan nézni a melleit, ahogyan a bakter most sem teszi, inkább karórájának sűrű nézegetésével próbálja leplezni zavarát.

Igazából nem is a lány melleit néztem, a bakter órájáról próbáltam lelesni az időt, és amikor sikerrel jártam, visszaszaladtam apámhoz, történt valami, kérdezte, semmi, dobd el a cigit, szálljunk fel a vonatra, mondtam, van még két perc, válaszolta, mire én, hogy fél perc az a kettő.

Nem sokkal indulás után sötétedett, és nem is volt miért ébren maradni, mert menetrend szerint már egy állomáson sem áll meg a vonat Szicíliáig, így attól nem kellett tartanom, hogy apám nélkülem száll le a vonatról bagózni.

Csendre ébredtem. Lenéztem az alsó ágyra, de nem volt sehol.
Kinéztem az ablakon, nyoma sem volt az állandó kiabálásnak,
meg a kávéillatnak, ahogyan apámnak sem.
A vonat egy sötét alagútban állt.

Pizsamában szaladtam a mozdulatlan szerelvény mellett
a messziről derengő fény felé. Amikor kiértem az alagútból,
megláttam a tengert, és távolba révedő apámat.

Csak akkor álltam mellé, amikor elnyomta a cigarettáját.
Nem akartalak felébreszteni, mosolyodott el, én meg nem akartalak
megzavarni, gyújts rá még egyre nyugodtan, mondtam.
Együtt néztük a napfelkeltét, és a távolban körvonalazódó túlsópartot,
és legszívesebben kértem volna egy cigarettát én is,
ha nem zavart volna akkor még a füst.

Lékbúvár

Sirály várakozik zsákmányára a recsegő
jégtábla szélén, ügyesen elugrik, mikor
váratlanul kettéválik alatta a jég.

Milyen jó is volna észrevétlenül
beúszni apám percei alá, váratlanabb
lenni a rianásnál, hátha a sirálynál
ügyetlenebbül manőverezik a halál.

Balogh Ádám 1981-ben született Szolnokon, jelenleg
Budapesten él. Versekét és prózát ír.